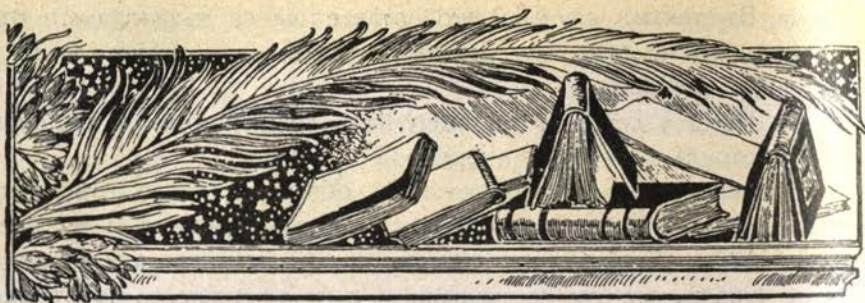

Ив. Дуйчевъ

За самообразованието

Самообразованието не е само образование. Не е само развитие на ума и натрупване на знания. То е нѣщо повече.

Да се самообразовашъ, ще рече да възпитавашъ самъ себе си. Самъ да съграждашъ душата си — не само ума, но и сърдцето и волята си.

Преди всичко самообразователната работа е не само лична, но и обществена работа.

Съ самото наше явяване на свѣта ние ставаме членове на общото. Ставаме частица, макаръ и малка, отъ едно семейство, общество, градъ или село, а после отъ единъ народъ, отъ една държава, най-сетне отъ самото човѣчество.

Презъ нашия животъ ние неволно вземаме отъ това общество много нѣща — както материални, тъй и духовни. Но и ние даваме нѣщо на това общество. Ние оставяме въ него следи отъ нашитѣ дѣла, чувства, мисли и стремежи.

И затова една отъ главнитѣ задачи на самообразованието е да направимъ отъ себе си **не само умни хора, но и добри членове на обществото.**

Да се самообразовашъ не е достатъчно само да прочетешъ много книги и да запомнишъ прочетеното. Не е достатъчно да се научишъ да разсждавашъ, да философствувашъ, да свикнешъ да разговаряшъ. Това не е нужно за живота.

Чрезъ самообразователната работа трѣбва да създадемъ отъ насъ борци противъ всички злини, които разяждатъ обществото, — смѣли, преданни борци за подобрение на неговата съдба, творци на новъ, по-добъръ, по-свѣтълъ животъ.

Да творчествувашъ това не ще рече непременно да вършишъ героични, необикновени свръхчовѣшки дѣла. Ние можемъ да